

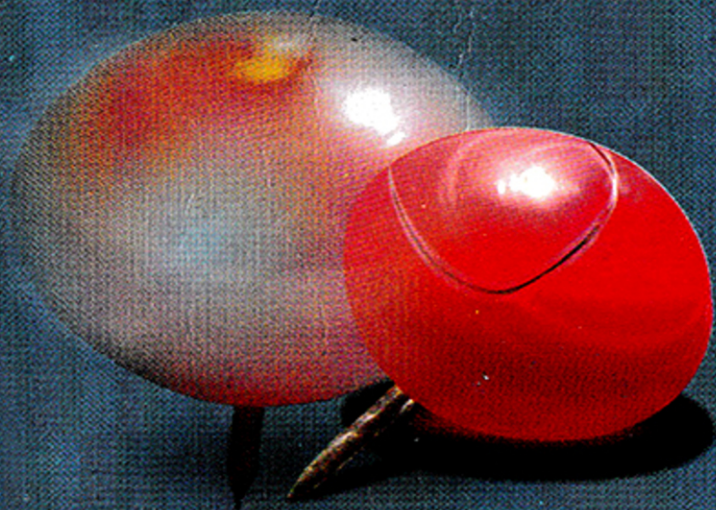

မြေအောက်

ဆက်ရာမှာအက်ရာတွေနဲ့

အုပ်(၉၀)မြောက် အထူး

အက်ကွဲသွားတဲ့ အသည်းနှလုံးကို
နဂိုအတိုင်း ပြန်ဆက်လို့ ရပေမဲ့...
ဆက်ရာက အက်ရာတွေပါသလို
အက်သံမြည်နေဦးမှာ ပဲလေ...
ဒါကြောင့်မို့ ဆက်ထားတဲ့ အသည်းနှလုံးကို
မလိုချင်တော့ပါဘူး...
နှလုံးသားအသစ်ပဲ ပြန်လည်မွေးဖွားရင်းနဲ့ ...

အခန်း(၁)

"လေယာဉ်က မြိတ်မြို့ကနေ တက် လာပြီးပြီ မီးခိုးတွေအူထွက်လို့
စိတ်မချတာနဲ့ ပြန်ပြီး စစ်ဆေးဖို့ ပြန်ဆင်းသွားတယ် တစ်နာရီ နှစ်နာရီ
တော့ ကြာဦးမယ် ခရီးသည် တွေ အပြင်ထွက်ပြီး ထမင်းစားကြပါ နှစ်
နာရီမှာ သတင်းလာပို့ပေးကြပါ ခင်ဗျာ"

"ဟော"

သားအမိနှစ်ယောက်

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ကြည့်ကာ

သက်ပြင်းပြိုင်တူချလိုက်မိ သည် ။ ခရီးသည် ဆယ့်နှစ်ယောက်မှာ လည်း ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်သွားတော့သည် ။

"အဲဒါကြောင့် ပြောတာ မေမေ့ကို လိုက်မပို့ပါနဲ့ လို့ "

"မေမေ လိုက်ပို့လိုက်လို့ သမီးမှာ အဖော်ရှိပြီး မပျင်းတာပေါ့ ကဲ. . . အခုဆိုရင် သမီး ထမင်း ထွက်စားတဲ့ အခါ မေမေပါ ရှိနေတော့ မပျင်းရ တော့ဘူးပေါ့ လာ. . .သမီး ချိန်ထားတဲ့ ပစ္စည်းကို ဒီအတိုင်းထားခဲ့ ဟိုက စားသောက်ဆိုင်လေးမှာ ပဲ ပိတ်ပိတ်ဆိုဆို သွားစားရအောင် "

"ဆယ့်နှစ်နာရီခွဲ ကွင်းချိန်းဆိုလို့ မနက်စာကို များများ စားထား တော့ သိပ်တောင်မဆာ ပါဘူး မေမေရယ်. . .ဒီလိုဆို ဘယ်အချိန်မှ လာ မှာ လဲ"

ညည်းညည်းညူညူ လေဆိပ်ထဲမှ ထွက်လာစဉ် မိခင်က ပြုံး၍ . . .

"လေယာဉ်အသွားများ ပြီးတော့ အကြောင်းသိလျက်နဲ့ များ သက်သ က်ညည်းနေရလား ကေရယ်. . .ဒီလိုပြန်ဆင်းပြီး စစ်ဆေးတော့ သေချာ သွားတာပေါ့ကွယ်"

"ကေတော့ အလုပ်ထွက်ပြီး ဒီမှာ လာပြောင်းနေတော့မယ်"

"အံ့မယ်. . .မလုပ်ပါနဲ့ မေမေက တစ်နှစ် နှစ်နှစ်ဆိုရင် ပင်စင်ယူ တော့မှာ ပဲ"

" မဟုတ်ဘူး. . .ကေက ဒီထားဝယ်မြို့ကို သဘောကျလို့ ပါ မေမေ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်နဲ့ အေးချမ်းတယ် မေမေတို့ ကောလိပ်နေရာလေး ကိုလည်း ကြိုက်တယ်"

"ဟင်. . .မနေရပါဘူး မေမေ မနေနိုင်ဘူး"

ရုတ်တရက် မျက်နှာပျက်သွားပြီး အထိတ်တလန့် ပြောလိုက်သော မိခင်ကိုကြည့်ပြီး ပြုံးလျက်

"မေမေက တရားတွေထိုင်ပြီး ခုထက်ထိ ဝေဒနာက အကင်းမသေသေးဘူးကိုး"

"တရားက တရားပဲပေါ့ ကေရယ် မေမေ့ရင်ထဲက ဒဏ်ရာကတော့ ရှိနေသေးတာပေါ့ သေမှ ပျောက်မယ့် သေရာပါ အက်ကြောင်းရာကြီးတစ်ခု ဖြစ်နေပြီပဲလေ"

"ကဲပါ မေမေရယ်...နေပူနေပြီ ဘယ်ဆိုင်မှာ စားမှာ လဲဟင်"

"ဟိုးဘက်က ထောင့်စွန်းဆိုင်မှာ ပဲ ဝင် လိုက်လေ အသုပ်ကလေးတွေရတာပေါ့ ထမင်းဖြူ လေးနဲ့ စားမယ်"

မျက်နှာပျက်သွားသော မိခင်ကို စမိလိုက်၍ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမိသည်။ ။

ဆရာမအလုပ်မှ ပင်စင်ယူခါနီး နှစ်နှစ်အလိုတွင် ထားဝယ်ကောလိပ်ကို ကထိကရာထူးဖြင့် ပို့လွှတ်ခြင်း ခံလိုက်ရသောကြောင့် မိခင်မှာ အကျောက်အကန် ငြင်းဆန်၍ အလုပ်ထွက်ရန် ကြိုးစား သော်လည်း ဌာနမှ ခွင့်မပြုသလို လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များကလည်း တားမြစ်ကြသောကြောင့်သာ ရောက်လာခဲ့သည်။ ။ တကယ်တော့ ဒီထားဝယ်ကို ပြန်မလာချင်တော့ပေ။

ဒုတိယအကြိမ် ပြန်လာရခြင်းဖြစ်သည်။ ။

"ကဲ...ဘာစားမှာ လဲ ထမင်းဟင်းရတယ်"

"မေမေမှာ လေ ကေက ဘာနဲ့ ဖြစ်ဖြစ်ရတာပဲ"

"မေမေလည်း သိပ်မစားချင်ဘူး မြင်းခွာရွက်သုပ်နဲ့ ထမင်းဖြူနဲ့ စားမယ်"

"ကောင်းသားပဲ...ရေခွေးကြမ်းနဲ့ ပေါ့"

မိခင်က ဆိုင်ရှင်မိန်းမချောလေးအား လှမ်း၍ မှာ နေစဉ် ကေကလေဆိပ်အဆောက်အအုံဘက် သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်မိလိုက်သည်။

ယခင်က တိုင်းမြို့ ဖြစ်ခဲ့သော်လည်း ယခု မြိတ်ဘက်သို့ တိုင်းမြို့အဖြစ် ရွှေ့ပြောင်းသွား သဖြင့် ထားဝယ်မြို့လေးမှာ အေးချမ်းဆိတ်ငြိမ်သွားတော့သည်။

ရန်ကုန်မြို့မှာ ပင် ကြီးပြင်းလာရသော ကေအဖို့ ဤကဲ့သို့ တိတ်ဆိတ်အေးချမ်းသော ထားဝယ်မြို့သို့ ရောက်ရှိလာသောအခါ ကျေနပ်နှစ်သက်မှု ဖြစ်ခဲ့သည်။ သူမ၏ အလုပ်ကလည်း ထားဝယ်မြို့မှာ မရှိဘဲ ရန်ကုန်မှာ သာ ရှိသဖြင့် မိခင်နောက်သို့ မလိုက်လာနိုင်ခဲ့ပေ။

"ဝိုင်...ဘာမှ မစားဘဲနေရင် ခေါင်းမူးလိမ့်မယ် တစ်ခုခုစားပါလား၊ သူတို့လို မြင်းခွာရွက် သုပ်နဲ့ ထမင်းဖြူ စားမလား"

"အင်းလေ စားတာပေါ့ တစ်ပွဲမှာ ပါ ဝိုင်က ကပ်စားတာပေါ့"

အမှတ်မထင် နံဘေးမှ စားပွဲတွင် လှပနုနယ်သော မိန်းကလေးတစ်ဦးကို အမျိုးသားတစ်ဦး နှင့် အမျိုးသမီးတစ်ဦးက ဝိုင်း၍ ဂရုစိုက်နေကြသဖြင့် ကေ၏ စိတ်အာရုံတို့ မှာ ထိုမိန်းကလေးဘက် သို့ ရောက်ရှိသွားသည်။

ဖြူနုနေသော မျက်နှာလေးမှာ ရဲရဲနီနေပြီး သနပ်ခါးရေကျဲလေးသာ ကပိုကရို လိမ်းခြယ်ထား ပုံရသည်။ ဘာအပြင်အဆင်မှ မရှိသော်လည်း မျက်နှာလေးက လှပနေဆဲပင်။ သို့ရာတွင် မျက်ဝန်း အစုံမှာ ဆွေးရိပ်သ

န်းလျက်။ နီရဲနေသောကြောင့် ကြေကွဲဝမ်းနည်းစွာဖြင့် ငိုရှိုက်ထားဟန် တူသည် ။

"မမတို့ ပြန်ပါလား ဝိုင်စောင့်နေမယ်လေ မကြာခင် ရောက်လာ တော့မှာပဲ"

"သိပ်မသေချာဘူး ဝိုင်၊ တော်ကြာ ဒီနေ့မထွက်ဖြစ်ရင် ဝိုင် အပြန်ခ က်နေမယ် အပန်းမကြီး ပါဘူး ဝိုင်ရယ် ဘာမှ မပူနဲ့ ၊ အေးဆေးပဲ ဒီနေ့ ဂျူတီအော့ဖ်ယူထားတယ်"

"ဝိုင်. . .အအေးလေး နည်းနည်းသောက်လိုက်ပါလား လန်းသွားရ အောင်လေ"

"လီမွန်တီးသောက်လိုက်"

ဝိုင်ဆိုသော မိန်းကလေးအား တယုတယနှင့် ဝိုင်း၍ ဂရုတစိုက် မေး နေကြသည် ။ ဝိုင်က ခေါင်းညိတ်ရုံသာ စိတ်ကတော့ ပျံ့လွင့်လျက် ထိခိုက်ကြေကွဲနေဟန် ရှိသည် ။

မျက်နှာလေးက ပြိုမယောင်ယောင် မိုးကောင်းကင်ကဲ့သို့ မှိုင်းအုံ့လျက်... .

"မိုးတွေမှောင် လာပြီ မိုးများ ရွာမလား မသိဘူးနော်"

အမျိုးသမီးက စကားစရာကား ပြောလိုက်သော်လည်း ဝိုင်ထံမှ စကားသံ ထွက်မလာဘဲ အမျိုးသားကြီးကသာ...

"တော်ကြာနေ ထွက်လာမှာ ပါကွယ် ဒီလိုပဲ မိုးဦးကာလဆိုတော့"

"မိုးဦးတောင် မရောက်သေးပါဘူး"

"ရောက်ပါပြီ ဒီနှစ်က ဝါထပ်နေတော့ နည်းနည်း နောက်ဆုတ်နေ

တာ ခါတိုင်း ဇွန်လဆန်း ဆိုရင် မိုးရွာပြီပဲ"

"အပြန်ကျရင် သားအတွက် ထီးဝင်ဝယ်ရဦးမယ်"

"ဟင်း...ထီးတွေကလည်း တစ်နှစ် တစ်ချောင်းပါလား"

"အော်...မောင်ရယ်...ယောက်ျားလေးဆိုတော့ ဆော့တာပေါ့"

"အင်း...အလယ်တန်းတောင်ရောက်နေပြီ ဆော့တုန်းပဲလားကွာ..

."

ဇနီးမောင်နှံနှစ်ဦး ဖြစ်ဟန်တူသူတို့ က အချေအတင် စကားပြောနေသဖြင့် ကေက မျက်နှာလွဲ ကာ မိခင်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ မိခင်ကလည်း ထိုဝိုင်းကို စိတ်ဝင်စားနေဟန်ဖြင့် မသိမသာ အကဲခတ်နေ၏။

အထူးသဖြင့် အငိုမျက်လုံးနှင့် မိန်းကလေး ဝိုင်းကို ကြည့်ပြီး လွန်ခဲ့သော နှစ်နှစ်ဆယ်ကျော် ကာလကို သတိရဟန်ဖြင့် တွေ့တွေ့လေး ဖြစ်သွားသည်။

လေဆိပ် အဆောက်အအုံနှင့် စားသောက်ဆိုင်မှာ ကိုက်သုံးရာခန့် ဝေးသဖြင့် လေယာဉ်စီး မယ့် ခရီးသည် အားလုံး စားသောက်ဆိုင်ဘက်သို့ ရောက် လာပြီး လေယာဉ်ကို စောင့်နေရသဖြင့် စားသောက်ဆိုင်တန်းမှာ လှုပ်ရှား အသက်ဝင် လာပြီး လေယာဉ်အဆောက်အအုံကမူ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေသည်။

ကေတွင် အဖေမရှိပါ။ မေမေ၏ အုပ်ထိန်းမှုအောက်မှာ ကြီးပြင်းလာရပြီး မေမေရင်ခွင်မှာ အသက်နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်အထိ ခိုဝင်၍ ဆိုးနွဲ့နေဆဲဖြစ်သောကြောင့် မေမေရင်ထဲ နှလုံးခုန်သံနှင့် လှုပ်ရှားပုံက အစ ကေက သိပြီးသားဖြစ်သည်။

အစ်ကိုနှစ်ယောက်ကမူ အမေနှင့် ညီမငယ်ထွေးအား ပြည့်စုံအောင်

ထားပြီး နိုင်ငံရပ်ခြားတွင် စီးပွားရှာနေသဖြင့် ဒီအမေနှင့် ဒီသမီးသာ တပူးပူးတတွဲတွဲ ရှိနေရာမှ မိခင်က ဤကဲ့သို့ ပြောင်းရွှေ့လာရသဖြင့် ကေမှာ မိခင်ကိုလိုက်ပို့ပေးပြီး မိမိတစ်ယောက်တည်း ပြန်လာရမှာ ကို မနေတတ် မထိုင် တတ်ဖြစ်နေသည်။ ။

အထူးသဖြင့်. . .ဖခင်နှင့်ကွဲကွာခဲ့သော ဤထားဝယ်မြေသို့ ပြန်ရောက်လာသော မိခင်၏ ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုနေမလဲ။

"မေမေ. . .စားလေ"

"အော်. . .အင်း"

အဝေးသို့ အတွေးများ ပျံ့လွင့်နေသော မိခင်ကို သတိပေးလိုက်သဖြင့် ပုစွန်ခြောက်များများ နှင့် သုပ်ထားသော မြင်းခွာရွက်သုပ်နှင့် ထမင်းပူပူကို သားအမိနှစ်ယောက် ငြိမ်သက်စွာ စားနေကြသည်။ ။

"ဝိုင်. . .နည်းနည်းစားပါကွယ် မိုးတွင်းဆိုတော့ လေယာဉ်က နည်းနည်းခါလိမ့်မယ် တော်ကြာ မူးနေလိမ့်မယ်"

တစ်ဖက်မှာ လည်း ဝိုင်ဆိုသော မိန်းကလေးအား ချော့၍ အစားစားခိုင်းနေကြသည်။ ။

"သမီး မေမေလည်း လေ. . .သမီးကိုမွေးပြီး လေးလကြာတော့ သမီးအဖေဆီ ပြန်လာတာ တစ်ရက်ပဲ ကြာခဲ့တယ်၊ ချက်ချင်းပြန်လာခဲ့တယ်လေ အားလုံး ပြတ်ပြတ်ဆဲဆဲလုပ်ပြီး ကလေးကို ပိုက်ပြီးပြန်လာတဲ့ အထိ မေမေ့ရင်ထဲမှာ နောင်တဆိုတာ မရခဲ့ဘူးလေ ဒါပေမဲ့ အဲဒီတုန်းက သိပ်ခံစား ခဲ့ရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မေမေ့မှာ ကိုးတန်းရောက်နေတဲ့ သားကြီးရယ် ငါးတန်းရောက်နေတဲ့ သားလတ် ရယ် ဒီလူမမည် သမီးလေးရယ် ဟာ မေမေ့ရဲ့ အားတွေပဲ မေမေလုပ်ကျွေးမယ်ဆိုပြီး အားမာန်အပြည့် နဲ့

လာခဲ့ပေမဲ့ စိတ်ထိခိုက်တာတွေက တော်တော်နဲ့ မပြေပျောက်ခဲ့ဘူး"

"မေမေရယ်. . .တရားသမားဆိုတာ ကုန်လွန်ခဲ့တဲ့ အတိတ်ကို ပြန်တွေးပြီး ကြေကွဲနေလို့ မှ မရတာ မေ့လိုက်ပါတော့ တရားအလုပ်ပဲ လုပ်ပါမေမေ၊ မေမေ့ကို သမီးက စိတ်မချတာ အဲဒါကြောင့် ပေါ့"

"အံ့မယ်. . .မိကျောင်းမ မေမေက တိုက်ဆိုင်သွားလို့ ပြောတာပါ"

ဝိုင်ဘက်သို့ မျက်လုံးလေးစွေကြည့်ကာ ပြောလိုက်သော မိခင်ကို စိတ်မကောင်းစွာကြည့်ပြီး ရေနွေးငွေ့ပေးရင်း. . .

"စားလိုက်ဦးမေမေ ဆယ့်နှစ်နာရီကျော်နေပြီပဲ၊ အပြီးစားလိုက်ပေါ့ ညနေကျရင် ဒေါ်ရွှေမိ ကို ထမင်းထပ်ချက်ခိုင်းဦး ထမင်းကြမ်းတွေ မစားနဲ့ နော် ရင်ပြည့်နေဦးမယ်"

မိခင်ကို စိတ်မချစွာဖြင့် အထပ်ထပ်မှာ နေသည် ။ မကြာမီ မြိတ်မြို့မှ လေယာဉ်မထွက်လာနိုင် ၍ နောက်နေ့နံနက် ရှစ်နာရီ အဆင်သင့်ပြင်ထားရန်မှာ ပြီး အနီးစပ်ဆုံး ဆက်သွယ်နိုင်မည့် ဖုန်းကို ပေးထားခဲ့ရသည် ။

ပစ္စည်းများ ပြန်ယူ၍ လေဆိပ်ဝင်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့ရသည် ။

"မိုးတွင်းကတော့ ဒီလိုပဲ ရာသီဥတုက သိပ်မမှန်ချင်ဘူးလေ လေယာဉ်စီးရတာ မြန်တော့ မြန်တယ် စိတ်ရှည်ရှည်တော့ ကွင်းမှာ စောင့်နေရတာပဲ"

"အင်းနော်. . .နောက်တစ်ခါ ကုန်းလမ်းကနေ ပြန်ကြည့်လိုက်မယ်"

"အံ့မယ်. . .ခွင့်ဖြင့် မရဘဲနဲ့ ၊ အချိန်လုပြီး သွားလာနေရတာ၊ ကုန်းလမ်းက နှစ်ရက်တောင် ကြာမှာ "

"ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ မေမေရယ်"

ကေက တိုးဖွဖွ ညည်းညူလိုက်ရင်းက မိမိတို့ နောက်မှ ထွက်လာသော ပါပလစ်ကာကားကို နောက်ကြည့်မှန်မှ တစ်ဆင့် ကြည့်လိုက်ရင်း
...

"အဲဒီ ဆရာမလေးနာမည်က ဆန်းတယ်နော် ဝိုင်ရီဆက်တဲ့ "

"အံ့မယ် သမီးနာမည်ကလည်း မဆန်းဘူးလား သက်မှူးကေဇင်"

"ဟင့်အင်း ကဗျာဆန်ပြီး ပျော့နေတယ် မေမေက သမီးကို အဲဒီလောက်တောင် ပျော့တဲ့ နာမည်ကို ပေးရသလား၊ သမီးက မူးနေရတယ် ဝိုင်ရီဆက်ကတော့ ဝိုင်သောက်လို့ ရီဝေဝေဖြစ်နေရုံ ပဲနော်"

"မှူးပါ မေမေဘဝဟာ ဒီသမီးလေးကြောင့် လဲပြိုကျမသွားလို့ မေမေအသက်မှူးဆိုပြီး ပေးထားတာ ဒီနာမည်ပေးဖို့ တစ်နှစ်နီးပါးတောင် စဉ်းစားရတာ လွယ်တာမှတ်လို့ "

"ဟင်း... ဒါနဲ့ ပဲ မီးတော့ အပျိုကြီးဖြစ်ပြီး မေမေနားက မခွာနိုင်ဖြစ်နေတာပေါ့"

မိခင်၏ လက်မောင်းလေးကို ခေါင်းနှင့်ခွေကာ နွဲ့လိုက်မိသည်။ ။

ဒီအမေနဲ့ ဒီသမီးမှာ ယခုကဲ့သို့ ကြာရှည်စွာ မခွဲခွာခဲ့ဖူးပေ။ သက်မှူးကေဇင်မှာ အလုပ်ကိစ္စ ဖြင့် မကြာခဏ ခရီးထွက်ရပြီး မိခင်နှင့် ခွဲခွာရသော်လည်း တစ်လအပြင် ပိုမကြာခဲ့ပေ။ ခုတော့ မိခင် ကလည်း ဝန်ထမ်း၊ သူကလည်း ဝန်ထမ်းမို့ ခွင့်ယူရတာ သိပ်မလွယ်ကူသဖြင့် သုံးလေးလနေမှ တစ်ခါတွေ့နိုင်မည်ဖြစ်သည်။ ။

"မေမေနဲ့ အကြာကြီးခွဲနေရမှာ သမီးအစ်ကိုတွေကလည်း မရှိဘူး၊ ဒေါ်ကြီးစကားကို နားထောင်နော် သမီး ဇွတ်မလုပ်နဲ့ "

"ဟင်း...မေမေ့သမီးက အသက်ပဲ နှစ်ဆယ့်သုံးနှစ် ရှိနေပြီလေ..."

"မေမေ့အတွက်တော့ ကလေးပဲ"

"မေမေသာ အတိတ်ကို ပြန်တူးဖော်ပြီး လွမ်းမနေနဲ့ ဦး...စားချိန်အိပ်ချိန် မှန်အောင် နေနော်"

ရုတ်တရက် မျက်နှာပျက်သွားသော မိခင်ကြောင့် မိမိစကားမှားသွားကြောင်း သိလိုက်ရ သဖြင့် မိခင်ကို လှမ်း၍ ဖက်လိုက်ရင်း...

"ဘွား. . .ဘွား ဘွား. . .မေမေက ကြံ့ခိုင်ပြတ်သားစွာနဲ့ အားလုံးကို ဖျောက်ပစ်လိုက်ပြီနော် မေမေဟာ သမီးတို့ ရဲ့ စံပြမေမေပါပဲ မေမေ့ကို သိပ်ချစ်တယ်"

"ခွဲမလေး မိညာလေး"

မျက်နှာကိုပြင်ပြီး သမီး၏ ပါးကို ချစ်စနိုး ဆွဲလိမ်လိုက်သည်။

ဘယ်လောက်ပဲ မေ့ပျောက်နိုင်တယ်ပြောပြော နေရာဟောင်းကိုရောက်တော့ ရင်ထဲမှာ စူးရှ နာကျင်လျက်။ အက်ရာထင်ခဲ့သော အသည်းမှ တစ်စုံတစ်ရာ နာကျင်ဆဲ။ နှစ်အစိတ် သမီးလေး ကေ တစ်သက်ပဲလေ ကြာခဲ့ပြီပေါ့။
